

Sức Mạnh Đoàn kết

Phỏng vấn Thiếu tướng CACSVN Lê Văn Cương

Mặc Lâm

Lời giới thiệu: Báo chí Trung Cộng lại tiếp tục gây hấn với Việt Nam bằng những bài viết cho rằng Bắc Kinh có thể tấn công thành phố Sài Gòn chỉ trong vòng 1 giờ từ đảo Chũ Thập, nơi chúng công khai xâm chiếm của Việt Nam trước đây. Hành động khiêu khích nước lớn này xảy ra liên tục nói lên điều gì khi Việt Nam luôn luôn nhẫn nại chịu đựng? Mặc Lâm phỏng vấn Thiếu tướng Lê Văn Cương, nguyên Viện trưởng Viện Nghiên cứu Chiến lược thuộc Bộ Công an để tìm hiểu thêm quan điểm của một chuyên gia nghiên cứu về Trung Cộng. --KD.

***** 🚩 *****

**Thiếu tướng CACSVN
Lê Văn Cương**

Mặc Lâm: Thưa Thiếu tướng báo chí Trung Quốc đang có chiến dịch khiêu khích Việt Nam khi hàng loạt bài viết cho rằng từ đảo Chũ Thập quân đội của họ có thể triển khai tấn công TP-HCM chỉ trong vòng 1 giờ đồng hồ, ông nghĩ thế nào về những luận điệu này và phía sau nó là gì ạ?

Thiếu tướng Lê Văn Cương: Thật ra mà nói thì đây không có vấn đề gì mới. Sách lược của Trung Quốc chưa kể lịch sử 4000 năm với họ, chỉ kể từ mừng 1 tháng 10 năm 1949 tới giờ và có lẽ mãi mãi về sau cũng thế thôi.

Điều thứ nhất: Trước hết chúng ta phải nhận diện họ là ai cái đã. Nói theo tiếng Nga Trung Quốc họ là ai? (китай, кто ты?) Đến giờ chúng ta vẫn mơ hồ về chuyện này, vẫn bị một cái bóng ý thức hệ nó đè lên lợi ích dân tộc. Bản chất chính quyền Trung Quốc ở Bắc Kinh hiện nay là một chính quyền theo đường lối dân tộc Sô vanh nước lớn chứ không có phần trăm nào cộng sản cả. Làm gì có cái chuyện cộng sản như ông Marx ông Lenin khuyến khích Trung Nam Hải làm cái trò vớ vẩn như vậy được? Điều thứ nhất là phải nhận thức cho rõ.

Điều thứ hai bản chất của họ là “mềm nắn rắn buông”. Trong 2.500 năm lịch sử khi Việt Nam đứng vững thì Trung Quốc không dám lấn nhưng khi Việt Nam tỏ ra yếu kém, hèn yếu nhu nhược thì nó lấn. Đây là quy luật mà không chỉ riêng Việt Nam cả thế giới đều thế cả chỗ nào rắn thì bỏ chỗ nào mềm thì rắn tới.

Tôi có cảm giác rằng lãnh đạo Trung Quốc đã ngửi thấy mùi chúng ta đang lùi và đang lùi thì họ tiến thôi. Không phải bây giờ mà cách đây mười, mười lăm năm đã lùi rồi. Chuyện đe dọa tấn công thành phố Hồ Chí Minh không phải bây giờ mà trước đây họ đã có đưa ra kịch bản đánh và chia đôi Việt Nam từ Nghệ Tĩnh trở ra là một phương án, chia đôi Việt Nam từ Nam Trung Bộ là một phương án và người ta làm rất nhiều rồi chứ không phải bây giờ đâu ạ.

Các phương án ấy chuẩn bị đầy đủ và được tung ra trên báo Hoàn Cầu và các báo khác để thử xem phản ứng của Việt Nam thế nào. Ở Việt Nam còn khối người còn sợ Trung Quốc, đến giờ phút này vẫn sợ. Cho nên đây là đòn gió nếu mà sợ thì nó làm thật, còn không sợ thì họ sẽ tính lại. Cái trò của Trung Quốc là vừa nắn vừa thăm dò nhưng cái này không có gì mới cả đâu ạ, bản chất Trung Quốc là thế rồi. Điều này tôi muốn nói là không có gì mới.

Điều thứ ba là chúng ta phải phản đối vì chúng ta không phản đối thì họ tiếp tục. Phản đối có nhiều cách. Tờ Hoàn Cầu là báo của đảng chứ không phải là báo lá cải vì vậy Bộ ngoại giao, Ban Đối ngoại Trung ương Đảng phải gửi công hàm cho Trung Quốc hỏi họ xem tại sao các ông lại có những việc như vậy? Những việc này đi ngược lại tuyên bố của ông Tập Cận Bình đã ký với ông Trương Tấn Sang vào tháng 6 năm 2013. Nó cũng đi ngược lại tuyên bố của ông Lý Khắc Cường ký với ông Nguyễn Tấn Dũng vào tháng 10 năm 2013.

Mấy chuyện này thì phải nói chứ chúng ta im lặng như thế là sao? Bộ trưởng Ngoại giao Phạm Bình Minh phải gửi công hàm cho Vương Nghị yêu cầu các ông không nên tung những loại như vậy lên báo chí, làm cho người Việt Nam hiểu sai Trung Quốc và kích động lên chủ nghĩa dân tộc, nó đi ngược lại những điều các ông cam kết. Chúng ta phải phản đối chứ? Tại sao chúng ta không phản đối, thiếu gì cách? Cho nên nếu chúng ta lùi thì họ tiến, cuộc đời chỉ đơn giản như vậy thôi. Có lẽ Trung Quốc đang cảm thấy Việt Nam đang lùi đang sợ họ thì họ lấn chứ có gì đâu!

Khi Việt Nam đứng vững thì họ không làm gì hết. Chín mươi triệu người chứ không phải 9 trăm ngàn người. Chín mươi triệu người là một khối sắt đá bất khả xâm phạm. Nhưng chín mươi triệu người rời rạc thì không bằng 900 ngàn người cố kết với nhau, quan điểm của tôi không có gì mới cả.

Sau 44 năm tôi nghiên cứu Trung Quốc thì cái trò này không có gì. Tôi rất buồn vì không biết tại sao chúng ta không có phản ứng. Bây giờ các nhà khoa học có nói đến đâu.

Mặc Lâm: Thưa Thiếu tướng, về câu hỏi tại sao chúng ta không có bản lĩnh có thể xuất phát từ các vấn đề yếu kém nội tại của chúng ta như vũ khí, kinh tế, tiền bạc và là một nước nhỏ cho nên chính phủ có thể là đang...

Thiếu tướng Lê Văn Cương: Hoàn toàn không phải, hoàn toàn không phải... Anh nhớ rằng năm 938 Ngô Quyền đánh độc lập trong trận Bạch Đằng thì lúc ấy sức mạnh nhà Tống là hai mươi mà Việt Nam chỉ có một. Cái trận Như Nguyệt của Lý Thường Kiệt năm 1077 khi ấy phương Bắc là ba mươi mà ta chỉ một. Trận Xương Giang Chí Linh năm 1426 Lê Lợi, Nguyễn Trãi khi ấy triều đại rực rỡ nhất Trung Quốc cũng là ba mươi ba với một nhưng Việt Nam cũng vẫn thắng đấy ạ. Đây là chưa nói trận nhà Thanh năm 1789 với Nguyễn Huệ đánh không còn cái lai quần, khi ấy nhà Đại Thanh đang ghê gớm lắm ta vẫn thắng cơ mà... cho nên không phải! Không phải vì ta thiếu vũ khí, ta thiếu người.

Có lẽ chúng ta thiếu ý chí, có lẽ như vậy. Chính cái này mới quan trọng chứ chạy theo vũ khí thì 1000 năm nữa Việt Nam vẫn không bì với Trung Quốc được. Phải có ý chí, phải có bản lĩnh chính trị, phải có quyết tâm chính trị. Cái này Trung Quốc mới sợ chứ làm sao trang bị mà đuổi kịp họ? Trung Quốc bây giờ đứng thứ 3 thế giới sau Mỹ và Nga, họ chỉ sợ ý chí của Việt Nam thôi.

Ý chí người dân quy tụ 90 triệu người trong nước và tám tỷ người trên hành tinh này, đây là sức mạnh vô địch mà Trung Quốc không thể muốn làm gì thì làm được. Chứ còn mấy cái tàu ngầm thì có đủ sức rặn đe gì đâu, không ăn thua. Tất nhiên vẫn phải sắm, vẫn phải có máy bay, tàu ngầm tên lửa nhưng những cái này không có ý nghĩa gì cả. Nếu như 90 triệu người mà rời rạc không quy tụ về một mối thì tất cả vũ khí đều chẳng có ý nghĩa gì hết.

Trung Quốc không bao giờ sợ Việt Nam trang bị những loại tàu ngầm tên lửa vớ vẩn ấy. Họ sợ nhất là 90 triệu người này một khối sắt đá.

Mặc Lâm: Xin Thiếu tướng một câu hỏi nữa là một trong các biện pháp đối phó với Trung Quốc thì người trong nước cho rằng Việt Nam nên liên minh với các nước trong khu vực để tạo thành một sức mạnh nhằm đối phó với Trung Quốc hữu hiệu hơn, ông thấy ý tưởng này đưa ra vào thời điểm hiện nay có thích hợp hay không?

Thiếu tướng Lê Văn Cương: Thật ra mà nói thì thế này, cứ chơi bài ngựa, chỉ liên minh với Mỹ thôi chứ ASEAN như một bị khoai tây chẳng ý nghĩa gì đâu. Nga bây giờ cũng đang khốn nạn đừng hy vọng gì ở Nga nữa, lợi ích của họ là tối thượng. Ấn độ thì ớc

mang mình ốc chưa nổi nữa thì làm sao? Duy nhất trên hành tinh này chỉ có mình Mỹ thôi. Mở rộng quan hệ hợp tác với Mỹ mở toang cánh cửa ra. Phải tiến tới quan hệ Mỹ-Việt mà trên bàn bè dưới liên minh, cứ nói thẳng như thế.

Trung Quốc phải hiểu thấu người Trung Quốc, Trung Quốc rất sợ Mỹ. Trên hành tinh này Trung Quốc chỉ sợ Mỹ thôi. Bây giờ cho ăn kẹo Bắc Kinh cũng không dám đụng tới Mỹ vì đụng tới Mỹ là tự sát. Bản chất của họ là dọa nạt cưỡng bức những kẻ yếu chứ còn đối với kẻ mạnh như Mỹ thì cho họ ăn kẹo chocolate họ cũng không dám đụng tới Mỹ.

Bây giờ đặt ra cuộc thảo luận nói thẳng như thế này chứ không dấu diếm gì cả. Chúng ta không liên minh với Mỹ để chống Trung Quốc, hoàn toàn không, nhưng cùng tạo một sức mạnh như thế khi cần thiết thì ứng phó với hành động của Trung Quốc. Nói thẳng với Trung Quốc chơi bài ngựa: Việt Nam không liên minh với Mỹ để chống Trung Quốc nhưng chúng tôi cần sức mạnh của Mỹ để răn đe mọi thế lực ngoại bang muốn xâm lược Việt Nam.

Nhà nước phải chơi bài ngựa với người dân, công khai và minh bạch. Với thế giới cũng thế.

Mặc Lâm: Xin cảm ơn Thiếu tướng rất nhiều về những bộc bạch này.

***** III *****

Những ý kiến của Độc giả khắp năm châu

A. LỜI BÌNH LUẬN CỦA VĂN NGUYÊN DUỖNG CỰU SĨ QUAN QLVNCH

Kính thưa quý vị,

Cám ơn quý vị đã gửi bài phỏng vấn Thiếu tướng Công An CSVN Lê văn Cương của Mặc Lâm cho tôi.

Những câu hỏi của ML rất hay. Các câu trả lời của TT LVC rất được quý vị, quý bạn tâm đắc và khen ngợi. Tôi cũng khen ngợi một sĩ quan cấp tướng CSVN dám nói thẳng sự yếu hèn của chính quyền VN hiện nay, biểu dương sức mạnh đoàn kết của 90 triệu quân chúng Việt Nam và nhất là mạnh mẽ đề cao sức mạnh của Hoa Kỳ mà không kêu gọi sự liên minh quân sự với Hoa Kỳ, hàm chứa tư duy của Ông, chứng tỏ Ông là một cán bộ CSVN có tư tưởng tiến bộ và có kiến thức trong đa số lãnh tụ và cán bộ cao cấp cộng sản còn muốn chơi ván bài đánh lộn con đen... muốn lợi dụng Mỹ mà vẫn muốn làm chư hầu Trung Quốc.

Tuy nhiên, cần thừa với Thiếu tướng Lê văn Cương là nguyên văn câu trả lời thứ nhất “chúng ta vẫn mơ hồ” về việc nhận diện Trung Quốc là ai? Tiếp theo với lời giải thích “*Bản chất chính quyền Trung Quốc ở Bắc Kinh hiện nay là một chính quyền theo đường lối dân tộc Sô Vanh nước lớn chứ không có phần trăm nào cộng sản cả. Làm gì có chuyện cộng sản như Ông Marx Ông Lenin khuyến khích Trung Nam Hải làm cái trò vô văn như vậy được.*” Câu trả lời này có vấn đề, tôi xin trình bày sau.

Nói chung, tất cả các câu trả lời của Thiếu tướng LVC cho thấy rõ ba điều: ***một điều khẳng định và hai điều phiến định.***

Điều khẳng định:

Là không riêng ngày nay mà từ hàng ngàn năm xưa, Trung Quốc đã theo chủ nghĩa bá quyền xâm lấn Việt Nam, có từng thời kỳ dài lâu hay ngắn hạn chiếm đoạt lãnh thổ và nô lệ hóa dân tộc Việt Nam (xin cứ gọi như vậy cho đỡ rắc rối) và nhân dân Việt Nam luôn kiên cường chống trả, giữ được bản sắc riêng của dân tộc và nền tự chủ trên lãnh thổ của mình. Dân tộc VN đã từng lấy yếu chống mạnh và thời kỳ nào cũng có những bậc anh hùng cứu nước. Cứu quốc và giữ nước dựa trên sức mạnh đoàn kết và ý chí quật cường. Các lời phát biểu này đáng khen ngợi.

Điều phiến định thứ nhất:

Chủ nghĩa “dân tộc Sô Vanh nước lớn” mà Thiếu tướng LVC đưa ra để chỉ chính quyền Bắc Kinh hiện tại, thực ra, nguyên gốc chữ chủ nghĩa “Sô Vanh” là Doctrine Chauviniste, giới tuyên truyền CS dùng để ám chỉ “chủ nghĩa dân tộc cực đoan” của Đức Quốc Xã đến cuồng tín mà Hitler đã lợi dụng để kích động quần chúng và binh sĩ Đức Quốc Xã lấy làm tư tưởng chủ đạo để đem quân xâm lăng các quốc gia Châu Âu, gây nên thảm trạng tàn sát kinh khủng dân tộc Do Thái và Thế Chiến II. Luận điệu kết buộc này chấp nhận được, hợp biện chứng. Sau đó, cũng chính khối CSQT và CSVN tiếp tục dùng nhóm từ này để gán cho Pháp khi trở lại Việt Nam năm 1945 và cho Hoa Kỳ khi lập con bài domino Nam Việt Nam đầu tiên ở Đông Nam Á, năm 1954. Luận điệu tuyên truyền này khó chấp nhận vì Hoa Kỳ không có chủ nghĩa dân tộc quá khích.

Ngày nay, Ông LVC đem nhóm từ đó gán cho Trung Quốc như lấy gậy ông đập lưng ông. Cũng hay. Thực ra, Chủ nghĩa Sô Vanh là trù tượng. Theo định nghĩa: “Sô Vanh, hay Chauvin (Chauvine) là người yêu nước quá hăng, Chauvinisme là lòng yêu nước quá hăng, quá bông bột, và Doctrine Chauviniste là chủ nghĩa yêu nước quá khích” (**xem trang 310 Tự Điển Pháp-Việt năm 1991 của Đào Đăng Vi**). Còn tự điển Hoa Kỳ định nghĩa Chauvinism là “lòng yêu nước quá hăng say, quá khích” và “cách hành lạc áp đảo của một trong hai người giao hoan”. Tự điển còn ghi thêm phần tìm nguồn [Etymology: French chauvinisme, from Nicolas Chauvin, fictional soldier of excessive patriotism and devotion to Napoleon], thế nên việc đem chữ Sô Vanh mà gốc là chữ “CHAUVIN” hay

là câu chuyện hư cấu anh lính giả tưởng của Nicolas Chauvin, yêu nước hăng say và trung thành với Đại đế Napoleon (xem từ điển điện tử Franklin Meriam-Webster's Dictionary & Thesaurus) biến thành “chủ nghĩa dân tộc nước lớn Sô Vanh” thì chỉ có cán bộ tuyên truyền CSQT-CSVN mới có thể biến con ếch thành con bò mộng. Nay Ông LVC đem thứ chủ nghĩa bày-đặt này thay thế luôn Chủ Nghĩa Bành Trướng của Đệ Tam Quốc Tế CS như ông nói Trung Quốc hiện nay “theo đường lối dân tộc Sô Vanh nước lớn chớ không có phần trăm nào cộng sản cả,” là không theo biện chứng, không logic. Và lại, hơn một tỷ người bản dân Trung Quốc trong thời đại này chỉ có... sợ đói hơn là có lòng yêu nước quá khích. Chỉ có bọn trùm cộng sản ở Trung Nam Hải mới ôm mộng bành trướng. Như vậy, cần nói rõ hơn, Thiếu tướng LVC đem một chủ nghĩa hư cấu Sô Vanh ra để bênh vực cho Chủ nghĩa Bành trướng của CSTQ là... chối bỏ sự thật, là che giấu sự thật, là có ẩn ý.”

Điều phiến định thứ hai:

Đành rằng ông Marx, ông Lenin không khuyến khích Trung Nam Hải “làm cái trò vớ vẩn như vậy được” (xâm lăng mà gọi là “vớ vẩn” sao!) nhưng ông STALINE chủ trì Đệ III QTCS và chủ trương thôn tính thế giới thế nào thì chắc ông LVC tất biết, ấy là chưa kể ông MAO, chủ nhân ông Trung Nam Hải, đã từng nói... cho cả thế giới nghe, trong một lần họp Trung Ương Đảng CSTQ, chỉ thị cho thuộc hạ: ***“Bằng mọi cách, chúng ta phải tóm đoạt Đông Nam Á, kể cả Việt Nam, Thái Lan, Miến Điện, Mã Lai và Tân Gia Ba. Vùng này rất giàu tài nguyên khoáng sản, đáng trả giá cao để dẫn vào. Sau khi đã chiếm đoạt xong Đông Nam Á, chúng ta sẽ tăng trưởng lực lượng. Và rồi chúng ta sẽ đủ sức mạnh để đối đầu với Liên Xô và Khối Đông Âu. Gió Đông sẽ thổi bạt Gió Tây.”***

(Ronnie I. Ford, “The Window of Opportunity”, Vietnam Magazine, Feb-1995, trang 6). Tại sao Mao Trạch Đông tuyên bố như vậy? Câu trả lời là tại vì Ông Trùm cộng sản phương Đông ganh tị với Ông Trùm cộng sản phương Tây. Lý do là, ở Âu Châu, sau Thế Chiến II, Staline đã xua quân xâm chiếm toàn bộ các nước Đông Âu và biến các nước này thành chư hầu. Đó là chủ nghĩa thực dân mới, đế quốc mới. Ở Phương Đông, tên bá quyền Trung Quốc đã trở thành CSTQ hay tên trùm chủ nghĩa thực dân mới muốn tạo dựng đế quốc mới bằng sách lược muốn nuốt trọn các nước Đông Nam Á, nhưng chưa thành công.

Nếu trước đây Mao chưa làm được, thì nay Tập Cận Bình đã và đang thực hiện giấc mộng của tiền bối. Việt Nam là nạn nhân đầu tiên... Với tiềm năng kinh tế dồi dào và cực mạnh về quân sự, tham vọng của CSTQ càng cao hơn. Họ lần thêm lục địa, đánh chiếm Hoàng Sa và một phần quần đảo Trường Sa, rồi bồi đắp các bãi đá ngầm san hô thành các đảo nhân tạo biến chúng thành căn cứ quân sự và tuyên bố chủ quyền trên các đảo đó mà chúng đánh chiếm của Việt Nam. Vì tham vọng quá lớn nên tên CSTQ, hay Trung Cộng, còn muốn chiếm trọn cả hành lang hàng hải quan trọng của thế giới từ Nam Thái Bình Dương vào Ấn Độ Dương, thách thức Hoa Kỳ... và cả thế giới.

Chuyện xảy ra sờ sờ trước mắt, chỉ kẻ mù mới không thấy, kẻ điếc mới không nghe. Việt Nam đã mất bao nhiêu lãnh hải, bao nhiêu đảo, bao nhiêu đất cho cộng sản TRUNG QUỐC rồi, sao Thiếu tướng LVC còn nói quanh co là “Bản chất chính quyền Trung Quốc ở Bắc Kinh hiện nay là một chính quyền theo đường lối dân tộc Sô Vanh nước lớn chứ không có phần trăm nào cộng sản cả.” Đáng lẽ, câu nói “chúng ta còn mù mờ” về sự nhận diện Trung Quốc là ai... chỉ nên nói riêng trong nội bộ Đảng CSVN mà thôi vì CSVN chưa hiểu rõ CSTQ, hay TRUNG CỘNG, LÀ THẦY LÀ BẠN HAY KẼ THÙ, vì từ lãnh đạo đến cán bộ cao cấp đang còn lay quay trong 16 chữ vàng và 4 tốt, chưa thực sự nhận diện kẻ thù chính là Đảng CSTQ đang ở vị thế mạnh nhất trong lịch sử Trung Hoa, có đủ tiềm năng gieo họa cho nền hòa bình thế giới. Hay họ đã hiểu mà vẫn hèn? Chúng tôi coi như nhóm từ “chúng ta” không phải là cộng đồng người Việt yêu tổ quốc và tự do trên thế giới. Mọi giới trong các Cộng Đồng Việt Nam ở hải ngoại đều hiểu rất rõ dã tâm của CSTQ đối với CSVN và đất nước Việt Nam.

Riêng tôi, tôi nhận thấy Thiếu tướng Lê Văn Cương tuy hô hào đoàn kết 90 triệu dân VN và khuyến khích nuôi dưỡng ý chí chống ngoại xâm, nhưng không đưa ra được kế sách thực hiện, ngoài việc kêu gọi “đừng sợ”, “đừng sợ”. Ông kêu gọi đừng sợ Trung Quốc nhưng chính ông rất sợ cộng sản Trung Quốc. Ông sợ đến nỗi chỉ dám dùng nhóm từ Sô Vanh mơ hồ chứ không dám dùng đến chữ CSTQ hay Trung Cộng. Ngay cả khi phát biểu là “Việt Nam không liên minh với Mỹ để chống Trung Quốc nhưng chúng tôi cần sức mạnh của Mỹ để răn đe mọi thế lực ngoại bang muốn xâm lược Việt Nam”, cũng để lộ rõ bản chất nhu nhược hèn kém của người CSVN, nghĩa là mang tinh thần của một đứa bé cần sự che chở bảo vệ của người lớn, mạnh, vũ trang hùng hậu để đe dọa những tên côn đồ, còn chính mình thì chỉ cần có ý chí (dựa dẫm) thôi chứ không cần tự cường, không có sách lược, không cần vũ trang để chống ngoại xâm.

Còn chữ Trung Quốc mà ông dùng là rất khéo. Ông làm cho mọi người nghĩ rằng Trung Quốc xâm lăng Việt Nam là Trung Quốc bá quyền của thời xa xưa hay một Trung Quốc Sô Vanh nước lớn chứ không phải Trung Quốc cộng sản. Trong khi đó thì CSTQ, hay Trung Cộng, là tác nhân của những mất mát, những đổ vỡ, những thương đau cho dân tộc Việt Nam trong gần bốn thập niên qua cho đến hiện tại và còn tiếp diễn trong tương lai. Vậy mà Thiếu tướng Lê Văn Cương vẫn cố bào chữa là do... tên Trung Quốc nào đó chứ không phải tên Trung Quốc cộng sản đang gây bão tố cho tổ quốc Việt Nam hiện nay! Vâng, di giống “bá quyền” vẫn còn trong máu của những tên trùm Trung Nam Hải, nhưng chính chủ nghĩa cộng sản bành trướng và cướp đoạt bằng bạo lực mới là con quỷ sống dữ tợn gấp trăm lần con quỷ bá quyền ngày xưa. Hay nói cách khác là hai con quỷ “Bá Quyền” và “cộng sản” là hiện thân của Trung Quốc hiện nay thì chấp nhận được; chúng đang vùng dậy khuấy động Biển Đông và Nam Thái Bình Dương ngày nay và cả thế giới ngày... mai. Phủ nhận vai trò cộng sản trong quá trình xâm lược lãnh thổ và lãnh hải Việt Nam hiện nay của Trung Quốc là còn quá sợ CSTQ và còn quá tôn sùng chủ nghĩa cộng sản.

Để kết luận, tôi cho rằng với những câu trả lời các câu hỏi của Mặc Lâm, chứng tỏ tự bản chất Thiếu tướng Lê Văn Cương vẫn là một đảng viên cộng sản trung thành, còn tôn sùng Marx, Lenin, còn sợ CSTQ. Có phải vậy không thưa Thiếu tướng? Tuy nhiên, Thiếu tướng nên “tự hào” về tư cách cán bộ cấp cao CSVN vì có không ít hơn một nhân sĩ của Miền Nam tự do trước đây, như Ông Lê Xuân Khoa chẳng hạn, vẫn tiếc rẻ vì đã lỡ dịp tay bắt mặt mừng với một người CS thâm căn như Thiếu tướng. Tiếc thay cho Ông LXX.

Xin chúc quý vị một đêm thoải mái và một ngày yên lành,

Văn Nguyên Dương
Ngày 15/6/2015

***** *****

B. Ý kiến của một vị tên Phùng Liên Đoàn

KG thiếu tướng Lê Văn Cương:

Tôi rất kính phục những phát biểu của thiếu tướng về những hành động thiếu văn minh của một số điều hâu Trung Quốc, và sự yên lặng khó hiểu nếu không nói là hèn nhất của BCT đảng cộng sản Việt Nam.

Không đâu, ông Phạm Bình Minh có thể nói, và nói rất nhiều, nhưng ông bị bịt miệng bởi cấp trên; cũng như quân đội ta bị cấm chống trả và bị tiêu diệt năm 1988 ở đảo Gạc Ma.

Tàu rất man rợ. Chúng nói tới chuyện tiêu diệt Hà Nội, Sài Gòn... Trong chiến tranh biên giới 1979, chúng đã giết đàn bà, con trẻ, gia súc... bất cứ những gì có thể cử động. Chúng quên cái nhục Nhật Bản cũng làm như vậy với dân lành TQ vào những năm 1930-1940, ví như tại Nam Kinh. Mỹ thì khác, không có Tôn Tử, Khổng Tử, nhưng trong chiến tranh, họ cố gắng tránh những nơi có nhiều dân và còn giúp cho dân lành bị nạn. Tàu nên định nghĩa lại thế nào là quân tử.

Tôi đồng ý với TT Lê Văn Cương là một vài cái tàu ngầm, vài cái máy bay... sẽ chỉ là đồ chơi so với sức mạnh của Trung Quốc. Ta cần có ý chí, nhưng làm sao có ý chí khi lãnh đạo im như hến, không dám phản đối khi dân chài lưới bị đánh đập, tịch thu cá, và đâm vỡ thuyền bè?

Ở thời mới, ta phải nhìn rộng hơn các ông vua trong lịch sử, vì họ không có tầm nhìn, không biết chăm lo cho người dân, bê tha đến nỗi để đất nước bị nô lệ. Ta có những anh hùng áo vải nổi lên đánh ngoại xâm, hy sinh rất nhiều xương máu để dành độc lập. Sau

đó một chu kỳ hưởng thụ mới bắt đầu, vua quan và các thái tử đảng thao túng, làm người dân điêu linh, không phải là giống như trước, nhưng so sánh một trời một vực với người dân các nước khác. Ta tiếp tục cho con em đi làm nô lệ và gài điểm khắp nơi trên thế giới, tự dối là “xuất khẩu lao động”.

Lật bài ngửa là tốt nhất khi so sức mạnh 1:30 giữa ta và Trung Quốc. Liên minh với Mỹ. Xung phong đem quân đi giữ hòa bình trên thế giới để thế giới trả ơn ta.

Và đây là chiến lược TQ phải sợ.

Người ta đã tìm đủ mọi cách cấm vũ khí hạt nhân. Ta không có người, không có tiền, cho nên không nên ngu muội bắt chước Triều Tiên; và cũng không nên mơ hão huyền là xin được một nhà máy điện hạt nhân là dần dần ta sẽ có sức nguyên tử. Trí thức VN mau thức tỉnh, mau thực tế.

Ta cần bắt chước Pháp đào tạo một đội ngũ Force de Frappe. Đội ngũ này không cần bom nguyên tử như Pháp hoặc Israel hoặc Triều Tiên. Ta chỉ cần ẩn mình cho kỹ, cho rãn ra, để khỏi bị tiêu diệt bất ngờ. Ta nói trước, nếu đánh tôi thì tôi sẽ phá đập Tam Hiệp, làm cả vùng đồng bằng Dương Tử bị lụt, Tàu sẽ chết hàng trăm triệu người, và tài sản sẽ mất đi cả ngàn tỷ. Các mục tiêu kinh tế khác giá ngàn tỷ USD trên sông Mekong, Tây Giang, và vùng kinh tế Quảng Châu cũng sẽ là mục tiêu của Force de Frappe.

Thực hiện một Force de Frappe, với đội ngũ tinh nhuệ luôn luôn thay đổi, với vài chục máy bay tối tân hoặc vài trăm máy bay nhỏ, với các bom 1000 tấn TNT... và nhất là với ý chí cao, thì Tàu chiếm Hà Nội, Sài Gòn hoặc cắt hai VN để làm gì?

Quan trọng là ý chí, trí tuệ, và tin ở người dân. Tin người dân không gì bằng quên mình mà phục vụ dân.

Kính thư,

Phùng Liên Đoàn, 75 tuổi, kỹ sư nguyên tử, hưu

***** *****

C. Ý kiến của một vị tên Nguyễn Thị Ngọc Giao

Kính thưa Thiếu Tướng Lê Văn Cương, TS Phùng Liên Đoàn,

Xin hoàn toàn đồng ý với TS Phùng Liên Đoàn về việc tấn công Đập Tam Hiệp và dùng đó là một yếu điểm của Trung Cộng để kèm hãm sự hung hăng tại Thái Bình Dương.

Đây chính là điều Genie đã bàn với các vị cố vấn đặc biệt cho chính quyền Nhật, PM Abe, trong những năm trước:

1. Nhật là nước có thể tấn công đập Tam Hiệp rất dễ dàng, và nên dùng điều này để làm cán cân đối thoại với sự hung hãn của Trung Cộng. Đây là điều có thể khi Nhật vừa bị động đất, các nhà máy nguyên tử phải ngưng hoạt động và Trung Cộng đã thừa thế xông lên tại vùng biển của Nhật.
2. Nhật nên hết sức trợ giúp Việt Nam trên biển, không chế sự bành trướng của Trung Cộng tại vùng Biển Đông Nam Á.
3. Nhật nên cố gắng kiềm chế ảnh hưởng thương mại của Trung Cộng tại Đông Nam Á. Nhật nên hết sức trợ giúp Việt Nam trong việc xây dựng hệ thống giao thông nối liền Miến Điện, Lào, Cam Bốt, Thái Lan, ra biển Đông, qua Sài Gòn, Cam Ranh, Đà Nẵng, Hải Phòng, để tạo một tuyến giao thông quốc tế rất cần thiết.
4. Nhật nên hết sức huấn luyện thanh thiếu niên Việt Nam đến trình độ kỹ thuật cao (kỹ sư), và quản trị chuyên nghiệp (MBA) để giúp điều hành các cơ xưởng của Nhật tại Đông Nam Á. Điều này vô cùng hợp lý vì tình trạng dân số giảm và lão hóa nhanh chóng của Nhật sẽ được bổ túc bởi dân số trẻ, năng động, hiếu học, của Việt Nam. Cả hai nước nếu thiết lập được một quan hệ tương kính, thì sẽ có thể cùng nhau phát triển trong lâu dài. Việt Nam và Nhật chia sẻ nhiều điểm chung về văn hóa, chữ viết cổ.
5. Nhật nên giúp mở các nhà thương, trường học, trường dạy nữ y tá, nữ điều dưỡng, quanh các khu vực xí nghiệp do Nhật làm chủ, để giúp xây dựng một xã hội Việt an bình. Các người phụ nữ Việt này sẽ không phải bán thân sang Trung Hoa, mà có thể sang Nhật giúp săn sóc các người già, thay cho các người phụ nữ Nhật Bản đang được PM Abe khuyến khích ra ngoài xã hội để làm việc Abenomic. Mới đây, có vụ một người đàn ông Nhật sang Việt Nam, lừa phụ nữ Việt để có con trai, rồi bắt cóc con mang về Nhật. Điều này làm tất cả các đàn ông Nhật mang tai tiếng, và chính phủ Nhật phải xử cho công bằng vụ án này, cũng như phải có chính sách rõ ràng cho các phụ nữ Việt lập gia đình với đàn ông Nhật. Họ phải được hướng dẫn, giúp đỡ, có sự theo dõi và bảo đảm an sinh từ chính quyền hai nước khi rời Việt Nam sang Nhật, và phải được thường xuyên liên lạc với gia đình tại Việt Nam.
6. Đúng như Tổng Thống Eisenhower đã nói năm 1954, nếu Đông Nam Á mất về tay Trung Hoa (lúc ấy, Eisenhower lo sợ tham vọng bành trướng của Tưởng Giới Thạch, nên không giúp Tưởng, để Hoa Lục thất thủ) thì Nhật cũng sẽ chịu rất nhiều ảnh hưởng kinh tế.

On April 7, 1954, President Eisenhower's visionary "Vietnam Domino Theory" explained the importance of Vietnam to the United States, to the peace and security of Southeast Asia, and to the Pacific Ocean:

First was its economic importance, the specific value of a locality in its productions of materials that the world needs. There was also the possibility that many human beings passed under the dictatorship that is inimical to the free world."... The President went further to explain that the geopolitical impacts of Vietnam being lost into the dominance of the Communist would "lead to the disintegration in Southeast Asia, with the loss of Indochina, of Burma, of Thailand, of the Peninsula, and Indonesia..." President Eisenhower suggested that "even Japan, which needed Southeast Asia for trade, would be in danger".

President Dwight D. Eisenhower, The Domino Theory, Presidential News Conference, Washington, D.C., 1954 - <http://www.academicamerican.com/postww2/documents/IkeDomino.htm>
(*Xin xem bài viết đính kèm*)

Ngày hôm nay, nhiều học giả như Michael Green (CSIS senior vice president for Asia and Japan Chair) đã nhận xét rằng Tổng Thống Obama có chính sách đối ngoại như Eisenhower. Trong một dịp đàm thoại, Genie có nói với Dr. Green: "Eisenhower chủ trương hòa hoãn, nhưng đã có Truman nhấn nút bom nguyên tử để hoán cải nước Nhật thành đồng minh trung thành với Hoa Kỳ hôm nay.", và Dr. Green cười, nói: "Đó chính là sự tuyệt vời của nền dân chủ Hoa Kỳ, luôn có sự cân bằng cần thiết để bảo vệ an ninh quốc gia."

Những điều này xảy ra từ các năm 2012, 2013, Genie có mời quý học giả trong Vietnam Issues cùng tham gia bàn luận và góp ý, tiếc rằng không ai lên tiếng.

Kính mong được sự góp ý của nhiều vị thức giả quan tâm,

Kính mến,

Genie
Nguyễn Thị Ngọc Giao

Nguồn: Internet E-mail by Văn Nguyên Dương chuyển

Đã ngày Thứ Năm, June 18, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH